

PATRICIA

KAERSENHOUT

VISIONS OF
POSSIBILITIES

NEDERLANDS

BONNEFANTEN

patricia kaersenhout: *Visions of Possibilities*

patricia kaersenhout (Den Helder, 1966) is een vooraanstaande Afro-Nederlandse beeldend kunstenaar en denker in de hedendaagse kunstwereld in Nederland. In haar werk onderzoekt en bevraagt ze de nog altijd actuele erfenis van slavernij en kolonialisme in de Nederlandse context en daarbuiten. kaersenhout wordt alom geprezen om haar kritische en radicale engagement met ras, seksualiteit en gender. Ze staat bekend om haar veelzijdige samenwerkingen en community-based projecten, waarin ze haar publiek uitnodigt na te denken over hoe zijzelf mogelijk betrokken zijn bij de Nederlandse koloniale geschiedenis en haar hedendaagse erfenis.

patricia kaersenhout werkt met diverse media, waaronder textiel, mixed media, performance, film en installatie. Door haar persoonlijke geschiedenis – kaersenhout heeft een Surinaamse achtergrond, maar is opgegroeid in Nederland – heeft ze altijd al vragen gesteld rondom thema's als plaatsgebondenheid en positie, ergens thuishoren en sociale processen. Haar oeuvre kenmerkt zich door complexe en

elkaar overlappende verhalen en ideeën over het geven van betekenis en zin aan de wereld om ons heen. Haar werk berust op diepgaand onderzoek, waarbij ze bewust de samenwerking opzoekt. Ze schept vaak de nodige spanning tussen de onzichtbare en zichtbare vormen van aanwezigheid, rouw, schuld en macht. Zo maakt haar werk deel uit van een groter kader met verwijzingen naar iconografie, religie, mythologie en de politieke rol van archieven.

Een onderliggend thema van kaersenhouts werk berust op een Zwart feministische benadering van het Afrikaans Humanisme. Voor de kunstenaar staat binden en verbinden centraal: zo verweeft ze vaak verschillende verhalen en materialen met elkaar. In haar textiele werken laat ze zien hoe verschillende geschiedenissen en mensen elkaar over tijd en ruimte raken. De tentoonstelling *Visions of Possibilities* brengt ouder en nieuwer werk uit het hele oeuvre van kaersenhout samen. Met het idee van 'possibilities', wil de kunstenaar mogelijkheden scheppen voor de bezoeker om op zoek te gaan naar een ander soort toekomst.

patricia kaersenhout, *While We Were Kings and Queens #8/12*, 2021, digitale prints, hamers, spijkers, houten tekstborden. In opdracht van Kunstverein Braunschweig. Productie: AGALAB Amsterdam. Courtesy van de kunstenaar. Foto: Stefan Stark.

Zaal 2.17

Mea Culpa (2020) is geïnspireerd op de groeiende macht en welvaart van Europese naties en hun banden met de Trans-Atlantische slavernij en het kolonialisme. De titel van het werk verwijst naar de traditionele christelijke praktijk van boete doen voor zonden door het ondergaan van fysieke ontberingen tijdens rituele pelgrimstochten. kaersenhout is geïnteresseerd in de vraag hoe naties omgaan met bredere kwesties rondom boetedoening en schuld.

kaersenhout creëerde *While We Were Kings and Queens* (2020) voor een tentoonstelling ter herdenking van Anton Wilhelm Amo (ca. 1700-1753), die wordt beschouwd als de eerste Zwarte academicus en filosoof in Duitsland. In deze installatie brengt kaersenhout verschillende negentiende-eeuwse Duitse bronnen over de Verlichting samen met de tekst van een toespraak uit 1712 van slavenhouder Willy Lynch en gereedschappen die herinneren aan het traditionele gebruik van *nkisi*-objecten als een gelofte of eed afgelegd om het kwaad uit te bannen. Door bezoekers te vragen spijkers in het werk te slaan, maakt de kunstenaar het werk blijvend interactief.

De serie *Showtime!* (2007-2023) is patricia kaersenhouts reactie op de moord op Trayvon Martin, een 17-jarige Zwarte jongen die met geweld werd vermoord door George Zimmerman. In de nasleep hiervan maakte de kunstenaar werk met de Ku-Klux clan in hun traditionele witte gewaden die met elkaar vechten als een symbool voor hun eigen gewelddadige racisme. In een nieuwe versie van het werk heeft kaersenhout de figuren als fotonegatief afgebeeld. De bedoeling van de kunstenaar is hier om de schadelijke effecten van racisme in de samenleving op Zwarte en mensen van kleur mensen te laten zien.

Zaal 2.18 en 2.19

Hoe gaan we om met de kwellingen uit het verleden, die ons blijven achtervolgen en het heden nog steeds beïnvloeden? De laatste jaren zijn er talloze discussies over standbeelden en monumenten, die het koloniale geweld en de witte suprematie verheerlijken, en in stand houden. Deze standbeelden vertellen nooit een neutraal verhaal. Ze roepen vragen op over hoe geschiedenis verteld wordt. Er wordt weliswaar (politieke) druk uitgeoefend om standbeelden weg te halen, maar daarmee wordt de geschiedenis niet uitgewist of tot zwijgen gebracht. In Nederland woedt een voortdurend debat rond het standbeeld in Hoorn van J.P. Coen, een belangrijke bewindsman van de VOC.

De installatie *What a Piece of Work is Man* (2021) roept vragen op over geweld en onzichtbaarheid. kaersenhout werkt in deze installatie bewust met glas. Glas zit vol tegenstrijdigheden, want het is transparant en ondoorzichtig tegelijk. Ook de destructieve eigenschappen van glas hebben de kunstenaar geïnspireerd. Als glas té snel afkoelt, kan het uiteenspatten. kaersenhouts visie op transformatie, explosiviteit en vernietiging is hierdoor beïnvloed.

patricia kaersenhout, *What a Piece of Work is Man* (videostill), 2021, 40 glazen sculpturen, video-installatie. Productie: Katrin Maurer, Richard Price & Ravi Breukers. Courtesy van de kunstenaar. Foto: Cassander Eeftinck Schattenkerk.

Jeannette Ehlers & patricia kaersenhout, *The Image of Me* (videostill), 2012, video. In opdracht van CBK Zuidoost. Courtesy van de kunstenaar.

Met *The Politics of the Black Female Body* (2012) brengt kaersenhout de objectivering en stereotypering van Zwarte vrouwen onder de aandacht. Deze vroegere werken, die zelden zijn tentoongesteld, trekken een parallel tussen ouder en nieuwer werk uit het oeuvre van de kunstenaar.

The Image of Me (2012), een samenwerkingsproject van kaersenhout en Jeannette Ehlers, verkent de complexe politieke betekenissen van huidskleur. De video portretteert twee vrouwen, de ene wit en de andere Zwart, die geleidelijk van kleur veranderen. Geïnspireerd door het gedicht *Lord Why Did You Make Me Black* van de Zwarte Amerikaanse dichter RuNett Nia Ebo, overdenken de kunstenaars hoe zwartzijn wordt ervaren, gezien en ontvangen. Het andere werk, *S(K)IN* (2013), is een film van één minuut over onze buitenste laag die we de huid noemen in relatie tot ons innerlijk wat we de ziel noemen. De kunstenaar onderzoekt de paradox tussen privégevoelens en publieke, politieke uitspraken.

Zaal 2.20

De film *Le retour des femmes colibris*, geïnspireerd door de film noir, beschrijft een fictieve ontmoeting tussen vijf vrouwen. Josephine Baker, Suzanne Césaire, Frida Kahlo, Paulette Nardal en Jeanne Nardal maakten deel uit van de revolutionaire Négritude beweging, maar hun bijdragen zijn grotendeels vergeten. Kaersenhou heeft de 1956 Congress of Black Writers and Artists in Parijs als uitgangspunt genomen binnen het narratief van deze historisch belangrijke ontmoeting staan doorgaans bekende mannelijke figuren uit die beweging centraal, zoals Léopold Senghor, Aimé Césaire en Léon Damas. De kunstenaar brengt de blik van de kijker terug naar de Zwarte vrouwen, die onmiskenbaar vormgaven aan de beweging. De inclusie van Frida Kahlo is dankzij de dichterlijke vrijheid van Kaersenhout.

Zaal 2.21

De rol van het Scandinavisch kolonialisme wordt vaak over het hoofd gezien en gebagatelliseerd. In *Phases of Sugar* (2017–2023) gaat de kunstenaar in op de Deense koloniale betrokkenheid bij de geschiedenis van de suikerproductie. Denemarken 'herdacht' in 2017 de verkoop van de Maagdeneilanden aan de Verenigde Staten honderd jaar geleden. kaersenhout gaat in op deze geschiedenis door honderd gezichten van Zwarte mannen, vrouwen en kinderen te presenteren, gegoten in gips en overgoten met bloed en gekaramelliseerde suiker. De kunstenaar plaatst de werken doelbewust op sokkels die exact dezelfde afmetingen hebben van de ruimtes op de slavenschepen waarin de tot slaaf gemaakte mannen, vrouwen en kinderen met geweld werden verplaatst. Met deze installatie wordt de bezoeker geconfronteerd om dieper na te denken over hoe suiker en bloed onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

patricia kaersenhout en de dekoloniale denker rolando vázquez hebben een langdurige vriendschap en werkrelatie. Samenwerkingsprojecten liggen ten grondslag aan een groot deel van kaersenhouts creatieve praktijk en benadrukken dat zij kunst ziet als een sociaal proces. Het gezamenlijke werk van kaersenhout en vázquez, *Our Light will Outlast their Flags* (2022), gaat in op de geschiedenissen van mensen uit de voormalige koloniën, die rond 1900 werden tentoongesteld en gefotografeerd op de koloniale wereldtentoonstellingen. Op de grote wandtapijten ziet men deze mensen afgebeeld verweven met oorlogsvlaggen van de VOC, de WIC en de MCC van Middelburg, die een sleutelrol vervulden in de Trans-Atlantische slavenhandel. kaersenhout en vázquez nodigen het publiek uit om draden los te trekken uit de vlaggen. Hierdoor ontmantelt het publiek symbolen van macht. De vlaggen verdwijnen en de afbeeldingen van mensen die in deze koloniale 'human zoos' werden gefotografeerd, worden volledig zichtbaar. Het ontrafelen van de vlaggen staat symbool voor herstel, heling en bevrijding.

Search for... (2007) is een vroeger werk van kaersenhout waarin ze kwesties over de huid en identiteit bevraagt.

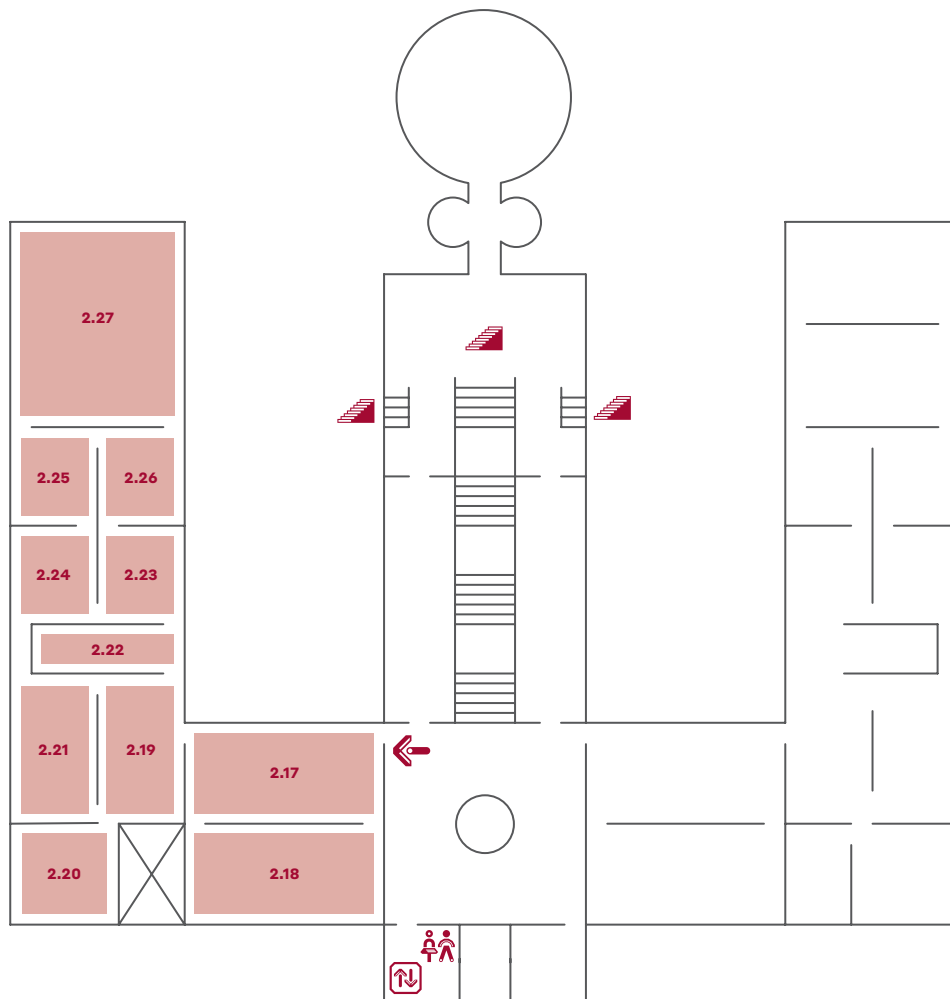
patricia kaersenhout, *Happiness Can Wait*, 2009-2023, digitale print op Hahnemühle handgeschept katoen papier. Productie: AGALAB Amsterdam. Courtesy van de kunstenaar.

← Tentoonstelling start hier

- Lift naar andere verdiepingen
- Trap naar andere verdiepingen
- Toiletten

kaersenhout heeft altijd getekend om betekenis te geven aan haar rijke binnenwereld. In *Happiness Can Wait* (2009–2023) gaat ze in op hoe Zwarte vrouwen en meisjes de last van het zorgen ervaren. *A Dog Can Look at Anybody* (2009–2023) confronteert de koloniale blik van de dominante cultuur en stelt de vraag hoe men terugkijkt. De kunstenaar plaatst een hond centraal in dit werk om de aandacht te richten op de manier waarop kolonisatoren in gewelddadige regimes honden gebruikten om Zwarte en Inheemse mensen aan te vallen. *When We Balance We're Equal. When We Fall We're Free* (2009–2023) verkent wat het betekent om op zoek te gaan naar gelijkheid en evenwicht. De emotionele krachtsinspanning die de zoektocht naar gelijkheid met zich meebrengt, is voor de kunstenaar een substantieel onderdeel van dit werk.

patricia kaersenhout, *A Dog Could Look at Anybody*, 2009-2023, digitale print op Hahnemühle handgeschept katoen papier. Productie: AGALAB Amsterdam. Courtesy van de kunstenaar.

Zaal 2.22

Sacred S(k)in (2023) is een nieuw werk in opdracht, een samenwerking met kaersenhouts goede vriend en schrijver Rashid Novaire. Samen onderzoeken ze hoe het Bijbelverhaal van Cham, ook wel 'de vervloeking van Cham' genoemd, nog steeds op een racistische en anti-Zwarte manier wordt geïnterpreteerd. Zwarte mensen in de Maghreblanden worden aangeduid als 'Haratin', een omstreden naam voor mensen uit deze regio. Novaire's familie zijn nakomelingen van de 'Haratin' en werken nog steeds voor de Marokkaanse koning. Sommige 'Haratin' uit de Draa vallei in het zuiden van Marokko zien zichzelf als nakomelingen van Cham, maar zij interpreteren het verhaal anders. Op een dag gebruikte Cham, die toen nog wit was, een Koran om zijn hoofd te bedekken tegen een hevige regenbui. Het regende zo hard dat er zwarte inkt uit de Koran op Chams lichaam spoelde. Het kleurde zijn huid Zwart. Voor de 'Haratin' is dit een emancipatieverhaal en bewijst het dat hun huid heilig is.

De installatie bestaat uit langzaam druppelende zwarte inkt op een Bijbel die opengeslagen is op de pagina's die het verhaal van Cham vertellen. De zwarte inkt die op het verhaal druppelt, symboliseert het belang van het verbinden van twee religies, die al duizenden jaren tegenover elkaar staan. Het speciaal voor deze installatie gemaakte gedicht van Novaire, voorgedragen door Novaire vult de ruimte. kaersenhout en Novaire bezinnen zich samen op het belang van verhalen vertellen, religie, gemeenschap en een gedeelde, heilige ruimte.

volgende pagina: patricia kaersenhout, *The Hummingbird Women: Frida Kahlo*, 2022, mixed media op digitale print. Productie AGALAB Amsterdam. Collectie Bonnefantien. Foto: Marjolein van Veen.

Zaal 2.23

In *An Ontology of Black & White* (2009) onderzoekt de kunstenaar de thema's ras, macht en zichtbaarheid verder. In dit tweeluik kijkt ze naar de betekenissen en synoniemen van de woorden 'black' en 'white' zoals beschreven in Engelse en Amerikaanse woordenboeken en in de Thesaurus, een synoniemen-woordenboek. Hier is kaarsenhout specifiek geïnteresseerd in de manieren waarop deze woorden verschillende betekenissen dragen. De kunstenaar gebruikt een bekend fresco van Masaccio, *De verdrijving van Adam en Eva uit het paradijs*, die ze op twee manieren weergeeft: op de ene kant een witte Adam en Eva vol wroeging wanneer ze verdreven worden uit het paradijs en op de andere kant een Zwarte Adam en Eva. Adam wendt zijn gezicht af en bespot het christendom en hoe dit geloof racisme heeft gelegitimeerd.

De serie *The Hummingbird Women* (2022) richt zich op de hoofdpersonen van kaarsenhouts film *Le retour des femmes colibris* (zaal 2.20). De portretten onderzoeken de onzichtbaarheid van Zwarte vrouwen in de Négritude beweging. In dit eerbetoon aan Josephine Baker, Suzanne Césaire, Frida Kahlo, Paulette Nardal en Jeanne Nardal beeldt de kunstenaar hen opzettelijk af in rokkostuum, iets wat in het midden van de negentiende eeuw controversieel was. Het stond toentertijd symbool voor onafhankelijkheid, creativiteit, authenticiteit en de kracht van vrouwen.

In een vroeger werk liet Patricia Kaarsenhout zich inspireren door de roman *Invisible Man* (1952) van Ralph Ellison. "Ik ben een man van substantie, van vlees en botten, vezels en vloeistoffen – en men zou zelfs kunnen zeggen dat ik een geest bezit. Ik ben onzichtbaar, begrijp je, simpelweg omdat mensen weigeren me te zien". De serie *Hibernation dreams* (2009) is geïnspireerd op het boek van Ralph Ellison. Terwijl de hoofdpersoon naar Armstrongs muziek luistert, begint hij tijd en ruimte te ervaren als in een droom. Kaarsenhout visualiseert deze nachtmerrieachtige droombeelden naast die van haarzelf.

Zaal 2.24

Met *Invisible Men* (2017) staat kaersenhout stil bij de rol van onzichtbare mannen in haar eigen leven en in de maatschappij. De serie bestaat uit 56 collages en tekeningen. De kunstenaar gebruikt een oud biologieboek met illustraties van huidstructuren, haar en het spijsverteringsstelsel. Met deze serie tracht ze het onzichtbare zichtbaar te maken. Ook de inspiratie voor de korte animatie *Poetry of Invisibility* (2012) en de drie gelijknamige tekeningen (2010) ontleende de kunstenaar aan een scène uit Ralph Ellisons boek *Invisible Man*, waarin de hoofdpersoon denkt aan de compositie *What did I do to be so black and blue* van Louis Armstrong. De geluidsopname wordt onderbroken door Ellison die spreekt over de complexiteit van de mensheid.

In een vroegere serie, *Entangled* (2011), verkent de kunstenaar ideeën over anders zijn in de Nederlandse cultuur. Via een rijke beeldtaal zoekt ze naar wat thuishoren voor haar betekent. Met deze werken geeft kaersenhout vorm aan haar idee van vrijheid en verschillende manieren van zijn.

patricia kaersenhout, *Proud Rebels/Rebelse Trots* (videostill), 2015, twee video's.
Courtesy van de kunstenaar.

Zaal 2.25

In 2015 maakte kaersenhout *Proud Rebels/Rebelse Trots*, een video welke zich richt op de feministische en queer ZMV-vrouwen (Zwart, Migrant en Vluchteling) die vanaf het eind van de jaren zeventig tot begin jaren negentig in Nederland actief waren. In haar archiefonderzoek stuitte kaersenhout op het verhaal van Christina, een tot slaaf gemaakte vrouw die in 1786 werd veroordeeld en opgesloten in het Spinhuis in Amsterdam, een vrouwengevangenis. Aangezien er zo weinig bekend was over Christina besloot de kunstenaar om een verband te leggen tussen de geschiedenis van slavernij en het kolonialisme, en de Trans-Atlantische ZMV-vrouwen. In de video zien en horen we hoe Christina haar verhaal verbindt met die van haar zusters uit het heden. In het bijzonder onderzoekt kaersenhout de erfenissen van rebellie en hoe we in Nederland met deze geschiedenis worstelen.

Nomzamo Winifred Zanyiwe Madikizela Mandela: a Portrait of Love and Revolution (2022) bouwt voort op gelijksoortige discussies en dromen over vrijheid. In dit werk biedt kaersenhout aan Winnie Madikizela-Mandela het eerherstel dat ze verdient. De kunstenaar vestigt de aandacht op het demoniseren en vernederen door de Zuid-Afrikaanse Waarheids- en Verzoeningscommissie. De geheime dienst van Zuid-Afrika heeft bewust een haatcampagne tegen Winnie Mandela ontketend, die wereldwijd geloofd en gesteund werd.

kaersenhout laat zien hoe gemakkelijk Zwarte vrouwen gehaat worden en teruggebracht naar de marges van de geschiedenis. De kunstenaar erkent Winnie Mandela's belangrijke rol in de vrijheidsstrijd en eert haar met respect.

De serie *No Names Please!* (2017) bestaat uit acht portretten van beroemde zuidelijke pioniers gedrukt op katoen en verweven met de geschiedenissen van tot slaaf gemaakte Zwarte mensen en mensen uit het zuiden van de Verenigde Staten. Ze zijn geborduurd met gekleurde kralen. De glanzende kralen verwijzen naar Inheems Amerikaans en Afrikaans borduurwerk. Als materiaal staat dit in contrast met de gewelddadige geschiedenissen die in de portretten worden uitgebeeld. Ze zijn als kleine glanzende lotussen, die schoonheid creëren in een moeras.

Zaal 2.26

De serie wandtapijten *Of Palimpsests & Erasure* (2023) gaat over thema's met betrekking tot onderdrukking, uitbuiting en migratie. Aan de hand van een achttiende-eeuwse publicatie over planten en insecten in Suriname van Maria Sybilla Merian verdiept kaersenhout zich in de geschiedenis van het kolonialisme en botanie. Ze presenteert de werken als een palimpsest – een perkament of een ander schrijfvlak waarvan de oorspronkelijke tekst is gewist –, zodat ze meerdere lagen omvatten. Voor de kunstenaar is het van essentieel belang de genegeerde rol te belichten die tot slaaf gemaakte en Inheemse vrouwen uit Suriname hebben gespeeld in Merians onderzoek naar insecten en planten.

patricia kaersenhout, *Of Palimpsest and Erasure #2 & #3*, 2023, geweven tapijt.
Productie: Textiel Lab Tilburg. Courtesy van de kunstenaar.

We Refuse (2009-nu) sluit aan op kaarsenhouts werk over palimpsesten. In deze serie maakt de kunstenaar gebruik van oude geschiedenis- en antropologie boeken voor haar knipsels, collages en teksten. kaarsenhout mutileert in haar artistieke praktijk vaak boeken, die betrekking hebben op westerse kennisproductie, door ze op nauwgezette wijze met een scalpel open te snijden en zo te transformeren.

patricia kaarsenhout, *Guess Who's Coming to Dinner Too?*, 2017, installatieoverzicht in de Appel, Amsterdam, 2019. Collecties Centraal Museum, Utrecht; Frans Hals Museum, Haarlem; Stedelijk Museum, Amsterdam; Van Abbemuseum, Eindhoven. Foto: Aatjan Renders.

Zaal 2.27

De grootschalige installatie *Guess Who's Coming to Dinner Too?* (2017-2021) levert op een genuanceerde manier kritiek op het werk *The Dinner Party* (1979) van Judy Chicago. In kaarsenhouts optiek brengt het werk van Chicago een ode aan sterke vrouwen vanuit een dominant westers perspectief, maar ontkent de seksualiteit en aanwezigheid van Zwarte en vrouwen van kleur. Geïnspireerd door de installatie van Chicago heeft de kunstenaar vier driehoekige tafels gebouwd, elk ter ere van vijftien Zwarte vrouwen en vrouwen van kleur. Het werk eert zo in totaal zestig vrouwen. Het werk is aangekocht door vier vooraanstaande Nederlandse musea, die elk een tafel in bezit hebben. Daardoor krijgt het werk een hybride karakter, want het is in diverse constellaties op te stellen.

kaarsenhout staat bekend om haar werk met textiel, vaak geborduurd met de hand of machine. Door digitale technieken te combineren met traditionele eigent de kunstenaar zich het medium textiel toe. In *Food for Thought* (2018–2021) portretteert de kunstenaar enkele belangrijke Caraïbische intellectuelen, journalisten, dichters en activisten, zoals Paulette Nardal, Gerty Archimède, Suzanne Césaire, Elma Francois, Madeleine Sylvain Bouchereau, Jamaica Kincaid, Andaiye en Hermine Huiswoud. De kunstenaar wil deze vrouwen met elkaar verbinden, omdat ze grotendeels zijn vergeten of uit het publieke geheugen zijn gewist. Elk kleed portretteert een van de vrouwen als een autonoom en heroïsch figuur. De kunstenaar refereert aan informele ruilvormen. In de tijd van de slavernij was de voedselproductie grotendeels het werk van Zwarte vrouwen. Dit ging in tegen de economie van het plantagesysteem.

In de textielwerken *Objects of Love and Desire* (2019) eert kaarsenhout vrouwen van Caraïbische afkomst die een belangrijke bijdrage hebben geleverd aan cultuur, de academische wereld en de wetenschap. Solange Fitteduval, Amy Jacques Garvey, Una Marson en Eslanda Goode Robeson zijn geportretteerd in grote assemblages van textiel. De kunstenaar heeft zich voor deze serie ook laten inspireren door Chinese, communistische propagandaposters rondom de voedselproductie. kaarsenhout heeft elk zwart-wit portret digitaal geprint op katoen en accenten van fijn kralenwerk geborduurd.

De doeken *Vrouwen van VOS* (2019) brengt verschillende generaties voor het voetlicht, die actief zijn geweest in de Vereniging Ons Suriname (VOS). Geportretteerd zijn mevrouw Weels & Camille Parker, Naomie Pieter & Twi Tjoo en Jessy D'Abreu & Polly Levens. Dit is na *Proud Rebels/ Rebelse Trots* (2015), *Guess Who's Coming to Dinner Too?* (2017-2021), *Food for Thought* (2018) en *Objects of Love and Desire* (2019) de vijfde serie odes aan Zwarte activistische vrouwen. Deze werken getuigen van de toewijding waarmee de kunstenaar eer wil bewijzen aan de rol van Zwarte feministen.

patricia kaarsenhout, *Vrouwen van VOS #2: Camilla Parker en mevrouw Weels*, 2020, digitale print op katoen, kralen, vilt, Afrikaanse stoffen. Productie: AGALAB Amsterdam. Courtesy van de kunstenaar. Foto: Raul Balai.

patricia kaersenhout: *Visions of Possibilities*

10.06 – 05.11.2023

Artistiek directeur

Stijn Huijts

Curator

Chandra Frank

Projectleiders

Marijntje Knapen
Gladys Zeevaarders

Projectassistent

Suzanne Wewers

Redactie

Lilian Eefting
Roxy Jongewaard
Eleonoor Jap Sam
Robert van de Walle

Vertaling

Thea Wieteler

Ontwerp

Pati Petrykowska/Bonnefanten

Drukkerij

Drukpartners Zuid B.V.

Alle werken ©patricia kaersenhout.

Bonnefanten wordt gesubsidieerd door de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Provincie Limburg en VriendenLoterij.

We danken alle rechthebbenden voor hun vriendelijke toestemming om hun materiaal te reproduceren. Mochten er, ondanks ons intensief onderzoek rechten over het hoofd zijn gezien, gelieve contact op te nemen met de uitgever teneinde legitieme rechten te compenseren.

Coverbeeld: patricia kaersenhout, *The politics of the Black female body #13* (bewerkt), 2012. Courtesy van Liesbeth Bik, Rotterdam.

www.bonnefanten.nl
+31 (0)43 3290 190

DEEL JE ERVARING

@bonnefanten
#bonnefanten

GRATIS WIFI

Bonnefanten gast

OPENINGSTIJDEN MUSEUM

Dinsdag t/m zondag, 11.00 – 17.00

Deze tentoonstelling is mede mogelijk gemaakt door:

Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed
Ministerie van Onderwijs, Cultuur en
Wetenschap

provincie limburg

VRIENDENLOTERIJ